

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 12933

гр. София, 25.03.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 41 СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и пети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: МАРИЯ ЕМ. МАЛОСЕЛСКА

като разгледа докладваното от МАРИЯ ЕМ. МАЛОСЕЛСКА Гражданско дело № 20241110104341 по описа за 2024 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 126, ал. 1, вр. чл. 130 ГПК.

Образувано е по искова молба, вх. № 21930/24.01.2024 г., подадена на 18.01.2024 г. от Е. Д. М., с която срещу Прокуратурата на РБ е предявен осъдителен иск за сумата от 24 000 лева, претендирана като обезщетение за неимуществени вреди от противоправно деяние на ответника, изразяващо се в липса на предприети действия по произнасяне по искането на ищеца за незабавното му освобождаване като незаконно задържано лице, осъдено по непредявени обвинения по КНОХД 1018/2019 г. по описа на ВКС. В тази връзка ищецът поддържа, че е подал жалба и е била образувана прокурорска преписка № 12603/2020 г. на ВКП, като ответникът бездействал и не се произнасял по отправените искания.

С исковата молба ищецът сочи, че ответникът не е изпълнил задължението си да го освободи незабавно, с което е нарушил правата му. Поддържа, че е незаконно лишен от свобода, тъй като е бил осъден по непредявени обвинения с влязла в сила присъда. Поискал е от ответника да предприеме действия по възобновяване на производството по реда на чл. 422 НПК, но последният бездействал, с което му причинил описаните в исковата молба неимуществени вреди. Ищецът счита, че сумата от 24 000 лева би репарирала същите.

С разпореждане № 23860/13.02.2024 г. с оглед задължението на съда да следи служебно за допустимостта на производството и за целите на извършване на проверка дали е налице процесуална пречка за развитие на същото, е изискана информация относно страните, предмета и етапа на производствата по образувани пред същия съд по-рано други дела, а именно: гр.д. № 51820/2023 г. по описа на 151 с-в, гр.д. № 3490/2024 г. на 155 с-в и гр.д. № 4337/2024 г. по описа на 46 с-в.

Установява се от съдържанието на изисканите документи, че производството по гр.д. № 51820/2023 г. по описа на СРС е образувано въз основа на искова молба, с която същият ищец е предявил срещу същия ответник иск за обезщетение за неимуществени вреди за сумата 24 000 лева, които се твърди да са породени от бездействие на ответника да разгледа и да се произнесе по искане на ищеца да бъде освободен като незаконно осъдено и задържано лице въз основа непредявени с обвинителен акт обвинения. Установява се, че по аналогична като съдържание искова молби е образувано и производството по гр.д. № 3490/2024 г.

В настоящия случай от приобщените по делото материали се установява, че с исковите молби, въз основа на които посочените производства са образувани, ищецът претендира обезщетения за едни и същи неимуществени вреди в размер на суми от по 24 000 лева от едно и също поведение на ответника – проявено бездействие и непредприемане на действия от страна на Прокуратурата на РБ за освобождаването му като осъден въз основа на непредявени обвинения на лишаване от свобода.

При така установеното от фактическа страна, съдът приема, че са налице предпоставките на чл. 126, ал. 1 ГПК и настоящото производство, като по-късно заведено, следва да бъде прекратено.

С тази разпоредбата е установена забрана за едновременно разглеждане от съда на две дела, които имат идентични страни и спорен предмет и в рамките на които се търси идентична съдебна защита при това независимо дали производствата са образувани в един и същ или в различни съдилища. Целта на забраната е да се предотврати постановяването на противоречиви съдебни решения, съдържащи разнопосочно произнасяне по повод на едно и също спорно право или правоотношение. За да се избегне обвързването на страните с противоречива по съдържание сила на присъдено нещо, съдът, пред който е образувано по-късно заведеното дело, е длъжен да го прекрати служебно, след като констатира недопустимостта на предявения иск.

Съдът приема, че в настоящия случай е налице хипотезата на чл. 126, ал. 1 ГПК. Установено е от служебно приобщената в настоящото производство информация, преписи от книжа и приложени съдебни актове, че преди депозиране на исковата молба, по която настоящото производство е образувано, ищецът е предявил идентична претенция, както и сезирал съда с идентична искова молба, приети в СРС с входящ номер, предхождащ входящия номер на исковата молба, послужила за образуване на производството пред настоящия състав.

Идентитетът на страните, предмета и искането между настоящото производство и посоченото по-горе производство - това по гр.д. № 51820/2023 г. (а също и с това по 3490/2024 г.), е установен по несъмнен начин. Исковите са предявени срещу един и същ ответник, в обстоятелствената част на исковите молби се визира едно и също основание на претенцията – бездействия от страна на Прокуратурата да предприеме действия по произнасяне по искането на ищеца да бъде освободен като незаконно осъдено по непредявени обвинения на лишаване от свобода лице. Идентитет е налице и по отношение на заявеното искане – да се присъди обезщетение за едни и същи неимуществени вреди в размер на сума от по 24 000 лева по всяко дело.

Очертаното в сравняваните иски молби увреждащо действие на ответника е идентично – бездействие по искането на ищеца от страна на ответника да бъдат предприети действия във връзка с оплакванията му, че е бил осъден на лишаване от свобода с влязла в сила присъда по непредявени обвинения. Въпросът по кой номер жалба и колко пъти ответникът е сезиран с това искане има отношение единствено към размера на претендираното обезщетение и не представлява правопораждащ вземането факт (така **Определение № 2128/13.07.2023 г. по гр.д. №2471/2023 г. по описа на ВКС, III ГО**). Противното разбиране би било равнозначно на извода за допустимост на производствата по множество идентични жалби, касаещи привеждането в изпълнение на една и съща присъда с твърдяно една и съща предпоставка за освобождаване. Поради това и разликата в номерата и датите на депозиране на различни жалби (посочени в исковите молби) не рефлектира върху извода, че се търси защита от бездействие по освобождаване на ищеца, поради привеждане на една и съща присъда в изпълнение без основание по идентични съображения, което е защитимият интерес и е без значение колко пъти това искане е отправено след привеждане на присъдата в изпълнение, както и какъв период от време се твърди да са търпiani вредите след

възникване, по твърдения, на правото на освобождаване.

По отношение на различните посочени периоди на увреждането (т.е. времето, през което се твърди да се търпят неимуществените вреди) настоящият състав не приема, че се касае за хипотеза на предявени частични искиве като се претендират вредите, настъпили през определен период от време с посочване на началото и края му (Определение № 13 от 8.01.2020 г. на ВКС по гр. д. № 2318/2019 г., IV г. о., ГК), което да обуслови изключение от общото правило по чл.126 ГПК. Подобно разбиране от една страна не е в съответствие с правната природа и характеристиките на частичните претенции, при които се търси защита за част от цялото вземане, но тази част не би могла да бъде отграничена чрез посочването на период и в едно производство да се претендира част, дефинирана с определен времеви период, а в друго производство – друга част за различен период, в който случай не би могло да се говори за частични искиве. Съдът съображава още, че в случай на предявени частични искиви претенции, съгласно дадените с Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2019 г. на ВКС по т. д. № 3/2016 г., ОСГТК задължителни разяснения, допустимостта на по – късно образуваното производство е обусловена от необходимостта в първоначалната искова молба изрично да бъде посочено, че се претендира част от вземането, а в последващата искова молба да е конкретизирано, че претенцията е за друга част или за остатъка от вземането, произтичащо от същото право, като в този случай по - късно заведеното производство следва да бъде спряно основание на основание чл.229, ал.1, т.4 ГПК.

В конкретния случай липсват каквито и да е твърдения, че заведеното последно по време производство се отнася до друга част от претендираните обезщетения, представляващи разлика над първоначалните частично заявени искиве по другите производства. Непосочването от ищеца, че предявените искиве се отнасят да различни части от вземанията му, обуславяло приложението на чл. 126, ал. 1 ГПК (в този смисъл Определение № 11 от 12.01.2022 г. на ВКС по ч. гр. д. № 5161/2021 г., IV г. о., ГК, Определение № 60160 от 20.12.2021 г. на ВКС по ч. гр. д. № 4344/2021 г., I г. о., ГК).

В случая не може да намери приложение разпоредбата на чл.213 ГПК, тъй като не се касае за няколко висящи дела между едни страни или до дела, които имат връзка помежду си, а за наличие на дела в един съд между едни и същи страни, на едно основание и за същото искане.

По отношение на посочените в исковите молби различни периоди, за които се претендира присъждането на обезщетение, настоящият състав на първоинстанционния съд следва да допълни, че с оглед принципа за присъждане на генерално /интегрално/ обезщетение за неимуществени вреди, то и посочването от страна на ищеца на период, за който претендира такова обезщетение, не е индивидуализиращ претенцията му белег. Разпоредбите на чл. 51 и чл. 52 ЗЗД, като общи норми относно начина на определяне на обезщетението за вреди, са основани на принципа на пълното еднократно обезщетяване на неимуществени вреди от деликт. В този смисъл при първоначално предявен иск за вреди на деликтно основание периодът на претърпяване на вредите не е елемент от основанието на иска, тъй като принципът на еднократност на обезщетяването и пълното поправяне на вредите го изключва. При определяне на обезщетението за неимуществени вреди съдът следва да съобрази всички вреди от момента, когато действието е било дължимо, до момента на устните състезания на последната инстанция по същество /арг. чл. 235, ал.3 ГПК/. Нов иск е допустим, но само при изрично посочени нови факти /в този смисъл и **Постановление № 4 от 30.10.1975 г. на пленума на ВС/**, които няма да бъдат обхванати от силата на присъдено нещо по предявените преди това искиве на същото основание.

Както настоящият състав вече е посочвал в свои съдебни актове, постановени по

аналогични казуси, да се приеме, че отличителен белег на исковите претенции на ищеца може да бъде входящият номер на жалбите, подадени до ответника с едно и също искане или посочването различен на период, за който се претендира присъждане на обезщетение за неимуществени вреди, означава да се предостави на волята на ищеца пораждаването на фактическия състав на непозволеното увреждане, т.е. това да зависи от неговите собствени действия, което е недопустимо и граничи със злоупотреба с право.

По изложените съображения съдът приема, че е налице пълен идентитет между настоящото и най-рано образувани в СРС производства /известни на настоящия докладчик/, а именно това по гр.д. № 51820/2023 г. по описа на СРС, 151 с-в и гр.д. № 3490/2024 г. на СРС, 155 с-в, с оглед което производството по гр.д. № 4341/2024 г. по описа на СРС, 41 с-в, следва да бъде прекратено.

Така мотивиран, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПРЕКРАТЯВА на основание чл. 126, ал. 1 ГПК производството по гр.д. № 4341/2024 г. по описа на СРС, I Гражданско отделение, 41 с-в.

Определението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в едноседмичен срок от връчване на препис на ищеца с частна жалба, по която не се дължи държавна такса, доколкото ищецът е освободен от внасянето на такава по реда на чл. 83, ал. 2 ГПК.

Съдия при Софийски районен съд: _____